

ОЛГА ЛАЛИЋ КРОВИЦКА

ЗЕМЉА ЈЕ САМО НЕНАЗВАНИ ГРОБ

УСПАВАНКА НОВОРОЂЕНЧАДИ УМРЛОЈ
ЗА ВРИЈЕМЕ ЧИШЋЕЊА

Почињу уз мелодију. Пјевају:
Имали сте неколико тренутака
за гледање овога свијета
који нема свога брата.
И тако је превише успомена
масакрираних тијела
маминих и татиних.
Рефрен у облику њлача новорођених. 1000 њуџа
Ваше затворене очи
то је проклети рат.
Ваши крикови
испаљени на мини.
У заједничке јаме
бацају вас охولة будале.
Рефрен у облику њлача оџаца. 1000 њуџа
Пребрзо сте сјели у воз према небу.
На овој земљи нема за вас хљеба.
Ваш хљеб су појели злочинци
на мајчиним стомацима исјекли су
врућим ножевима тетоваже.
Рефрен у облику мајчиних суза. 1000 њуџа
СВИ ЗАЈЕДНО! Вјечноси икс њуџа.
Љеџо 1999

* * *

звјезда је пала на камен
сада камен исто сија
живио камене
некад сам те познавала
боље и ја

ЗЕМЉА ЈЕ САМО НЕНАЗВАНИ ГРОБ

Не враћај ми моје име
то нисам ја
то је облик хистерије и поганства
небо сеже руком по воће из мозга
боре се храбри младићи
гину и воле
а ти небо одузми све
да нико не би више никада патио

Моје име не састоји се од слова
у сну свеци га мјере длановима
док Сведржитељ гледа заједно са мном
на калдрму која води до јадног
људског постојања

Ухвати ме лептирићу
када цвијеће не пати
иако патња зна да се смије
злу које доноси у коферима
са пакленог дна
покушавајући
спаковати вагу из снова светих

Угашене свјетилке можда негдје у Сарајеву
Мостару или Београду
а можда у Загребу на бријегу Саве
хватају мрак за душу
заборав лијечи вријеме
вријеме не лијечи заборав

све је игра лажних пророка
њихови пороци су предвиђени
само равнодушни и дебили не примјећују их

Маштајући о ископаној земљи без реквизита и цвијећа
понављам себи с олакшањем: напакон се одмарам!
Име немој да пишеш на земљи
њега нема ту
човјек је највећим земљиним непријатељем
Постоји један облак
који га је узео
заједно са серавимима и херувимима
не очекуј да ће слетјети ближе ливади
он сигуран кружи негдје тамо високо у универзуму
заједно са звијездама шаље пророчанства
а ја се одмарам не очекујући никога и ништа
обучена у ништавило причам Богу земаљске бајке
док дубоки снови
круже заједно са облаком
не покушавајући пронаћи пристаниште
на вијек вијекова све је љепота тишине

* * *

Понекад страх
дјечијим рукама продире кроз моја прса
а ја суманута вјерујем му.

Чини се да је то само забрањени предосјећај
онога што би требало да изађе
али не може
јер руке се држе у страху за прса
а ја само вјерујем
и вјерујем
јер живот понекад зна добро да игра
ако си суманут
и чиниш од ноћи дан
а од дјетета сан.

* * *

Лијепо је писати
и дисати
у досади брисати
све неважно

* * *

Некада пјесма не воли да се чита
Иако њен аутор ни за шта је не пита
Но, пјесма нема тада нагости.
Остају пера у руци пјесника
Који опет греша, па пјесму показује свијету.
А она тада љута и млада
Каже еј пјесниче, ауторе мој,
Када ћеш ме престати показивати
Јер стварно не могу више дисати.
Рећи ћу наредним пјесмама
Да не улазе више у твоју душу
Тако да пјесниче
Имаћеш само сушу.
Трајаће она годинама и вјековима
Али не да се ишчупати када пјесника срце боли
Пјесма жели да остане у души
Јер и она у тајности неког воли.